

HỒI 183

Ba Người Đồng Lòng

Khúc Ngạo từng nhiều lần giao thủ với Bạt Phong Hàn, tự cho rằng đã rõ thực lực của y như lòng bàn tay, nên chẳng hề sợ hãi, hừ lạnh một tiếng, hai tay xòe ra, lần lượt chộp về phía Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng, vừa xuất thủ đã sử ngay ra tuyệt chiêu Ung Biển Thập Tam Thức, hồng đồn đối phương vào chỗ chết.

Song trào của y phối hợp với bộ pháp di động cực nhanh, phong tỏa toàn bộ đường tấn công của đối thủ, lại vừa có thể đoạt binh khí, đích thực lợi hại phi thường. Khi y phát huy Ung Biển Thập Tam Thức đến cực hạn, song thủ của y sẽ giống như lọt vào giữa hư và thực, ẩn ẩn hiện hiện, như hư như ảo, khiến người ta không thể phòng bị.

Trước đây Bạt Phong Hàn cũng chính vì suýt nữa bị y lấy mạng bằng chiêu này, nên đã cố ý động thủ trước, tìm cách dùng lời lẽ làm tiêu hao khí thế. Tiếp đó là y muốn dựa vào đột phá đạt được sau khi hấp thu dị năng từ Hòa Thị Bích, đả kích lòng tin của Khúc Ngạo.

Nhân vật tuyệt đỉnh như Khúc Ngạo, bất luận là bị đả kích thế nào, cũng vẫn có một gốc rễ cực kỳ vững chắc, khó thể dao động, muốn thắng y vốn đã không dễ, muốn giết y lại càng không thể. Vì vậy, nếu muốn đánh bại Khúc Ngạo, thì phải có thủ đoạn kinh thiên động địa, nằm ngoài dự liệu của tất cả chúng nhân, chẳng những cần công phu, mà còn cần cả sự phối hợp của tâm pháp, cơ trí, chiến lược và nhiều thứ khác.

Bạt Phong Hàn xông lên phía trước, Khấu Trọng lại lướt người về phía sau, tránh khỏi trào phong của Khúc Ngạo, nhảy lên lan can cầu, lập tức tiếng dây cung bật lên tanh tách, mười lăm tiễn thủ trên thuyền của Độc Cô phiệt đã đồng loạt buông tên, nếu gã muốn nhảy xuống sông đào tẩu, đầu tiên phải nghĩ cách không biến thành con nhím trước đã.

Còn chiêu này của Khấu Trọng chỉ đơn thuần là để thăm dò.

Gã tự vấn mình có thể tránh hết được những mũi tên này, nhưng lại không thể nắm chắc mình có thể ở trên không tránh được những mũi tên bắn từ trên lầu cao xuống. Nguy hiểm nhất chính là lúc vừa mới xuống mặt nước, tốc độ của gã sẽ bị giảm bớt do sức cản của nước, nên càng dễ trúng tiễn hơn.

Hướng hồ đối phương vẫn còn những cao thủ như Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng đang hằm hè đợi sẵn, chỉ cần bọn họ phóng ám khí, hoặc cách không đánh ra một chiêu hai quyền, thì mạng của gã sẽ nguy cấp đến nơi.

Gã thở hắt ra một hơi, rồi nhảy ngược trở lại. Lúc này Bạt Phong Hàn đã giao phong với Khúc Ngạo.

Sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc và bọn Trường Thúc Mưu đang bức tới thấy Khấu Trọng nhảy lui, liền lập tức dừng bộ, chỉ thu hẹp vòng vây lại, đứng ngoài năm trượng giám thị.

Nhưng Độc Cô Phượng bên thuyền của Độc Cô phiệt và Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi cùng với một cao thủ Đột Quyết khác đang từ hai bên lảng không phóng tới thì không thể nói dừng là dừng.

Từ phản ứng của bọn họ, cũng có thể nhìn ra công lực ai cao ai thấp thế nào.

Độc Cô Phượng thấy Khấu Trọng không có ý cùng Bạt Phong Hàn hợp kích Khúc Ngạo, liền theo đúng kế hoạch đã định, đổi khí trên không, lộn một vòng quay trở lại thuyền, động tác duyên dáng như múa, liền mạch như hành vân lưu thủy, không hề thấy một chút miễn cưỡng nào.

Nhan Lý Hồi và tên cao thủ Đột Quyết còn lại thì không có bản lĩnh này, thêm vào bản tính dũng mãnh hiếu chiến của người Đột Quyết, nên cứ thế thuận đà bổ nhào vào Khấu Trọng, song thương đơn đao như cuồng phong bạo vũ ập xuống đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng như chẳng hề coi thế công như lang như hổ của đối phương vào đâu, hiên ngang đứng giữa cầu, cười khanh khách: "Hai chúng ta có thể khiến các vị lao sư động chúng, phí bao tâm cơ, thật là vô cùng vinh hạnh!".

Chữ cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng, gã đã lắc mạnh người, tránh khỏi song thương của Nhan Lý Hồi, Tỉnh Trung Nguyệt vung lên đỡ thẳng lấy đơn đao lảng không chém xuống của tên cao thủ Đột Quyết kia.

Phía bên này Khúc Ngạo mắt thấy sắp chộp được Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn tới nơi thì chẳng ngờ đúng vào sát na ngăn ngửi lúc ngón tay ỵ sắp chạm vào thân kiếm, Trảm Huyền kiếm đột nhiên trầm xuống ba thốn như có kỳ tích, không ngừng biến hóa trong một không gian cực kỳ nhỏ hẹp, tựa như có thể đâm vào bất cứ một bộ vị nào trên bàn tay đang xòe ra của Khúc Ngạo.

Khúc Ngạo cũng là tay lão luyện hơn đời, vậy mà cũng không khỏi kinh hãi. Một trảo tưởng chừng như rất đơn giản, nhưng sự thực là sự thành quả của sáu mươi năm kinh nghiệm chiến đấu, nhãn lực và phán đoán.

Nơi y đặt chân chính là góc chết mà sức uy hiếp của Trảm Huyền kiểm giảm xuống mức thấp nhất, đầu tiên là bức đối phương phải biến chiêu ứng tiếp, kế đó là một trảo vô cùng thần kỳ, trong linh hoạt lại có thuần chân, lấy tốc độ, góc độ và sự phán đoán chiều số của đối phương làm chuẩn mực. Nhưng thật không ngờ, Bạt Phong Hàn chẳng những không tránh không né, mà còn có năng lực phản kích ngược lại, công lực lại tăng tiến tột bậc, làm sao không khiến y kinh hãi cho được?

Trảm Huyền kiểm đột nhiên hất lên uyển mạch của y.

Khúc Ngạo kinh hãi lại càng thêm kinh hãi, vội rút hữu thủ về, hai vai bất động, chân phải nhắm mắt cá chân Bạt Phong Hàn đá ra một cước, âm độc cực kỳ.

Bạt Phong Hàn nở một nụ cười khinh mạn, bộ pháp biến đổi, đồng thời chuyển kiếm qua tay tả, kiếm khí bất chợt tăng lên gấp bội, bao trùm cả Khúc Ngạo lúc này đã tiêu tan nhục khí lẫn lòng tin trong màn kiếm ảnh rợp trời.

oOo

“Đang!”.

Hai thanh đao chém xả vào nhau, làm hoa lửa bắn tung toé.

Loa Hoàn Kinh bộc phát.

Sau khi kinh mạch được cường hoá, phân lượng và tốc độ chân khí chuyển vận trong nội thể của Khấu Trọng tăng lên gấp bội, khí thể như muốn quét sạch ngàn quân.

Tên cao thủ Đột Quyết kia đã lao qua khoảng cách sáu trượng, khí thể lực đạo đều đã tiêu hao phần nào, nên lập tức ném đòn.

“Hự!”.

Cả người lẫn đao bị Khấu Trọng đánh cho bay lên không trung như một chiếc lá, miệng y thổ ra một búng máu tươi, rồi rơi thẳng xuống lòng sông.

Khấu Trọng cười dài: “Có vậy mà thôi! Có vậy mà thôi!”.

Tĩnh Trung Nguyệt lại vung lên tướng chừng như hết sức tùy tiện, đỡ lấy thế công đầy uy lực Nhan Lý Hồi, phát ra những tiếng leng keng liên miên bất tuyệt.

Đột Lợi lúc này đã bay lên khỏi con thuyền lớn, đón lấy tên thủ hạ vừa bị đánh bay xuống sông. Cùng lúc đó bốn thuộc hạ khác của y cũng phóng vút lên, định báo thù cho đồng bọn.

Vu Sở Hồng cũng đã ngửa ngáy chân tay, dậm chân như muốn phóng tới, nhưng thủy chung vẫn phải giữ thân phận, nên đành để phía Đột Lợi đánh trước trận đầu.

Võ công của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thực sự đã nằm ngoài sự tưởng tượng của tất cả chúng nhân.

Trận chiến của Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo càng kinh thế hãi tục hơn nữa.

“Cách!”.

Khúc Ngạo liền tiếp thi triển hơn mười loại thủ pháp, khó khăn lắm mới khẽ quét trúng Trảm Huyền kiếm.

Từ khi bắt đầu giao thủ, đây mới là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc thực sự, chiêu thức biến ảo hung hiểm nhường nào, thiết tưởng không cần nói cũng có thể đoán ra được.

Bạt Phong Hàn chỉ thấy trường kiếm trong tay mình như bị thiết chùy liên tiếp đập mạnh vào chín cái, cổ tay tê rần, thậm chí đối phương lợi hại. Khi y chuyển kiếm trở lại tay phải, Khúc Ngạo đã nhân cơ hội này, nhảy lên không trung, toàn lực thi triển Ứng Biến Thập Tam Thức.

Không ngờ như vậy lại đúng ý của Bạt Phong Hàn, chỉ nghe y cười khanh khách: “Những ngày phong quang của Khúc Ngạo người qua rồi, bằng không sao lại trúng kế đơn giản này chứ?”.

Lời vừa dứt thì kiếm cũng đã công ra, tạo thành một đóa hoa kiếm rực rỡ, mang theo tiếng ù ùng như có sấm nổ, nhưng lại hết sức tự nhiên, mỗi kiếm đánh ra đều uy lực phá thạch kinh thiên, cơ hồ như y từ đầu luôn ẩn giấu thực lực, đến tận lúc này mới toàn lực xuất thủ, hòng tốc chiến tốc thắng vậy.

Bên kia Song Thương Tướng Nhan Lý Hồi hự lên một tiếng thảm thiết, đầu vai trúng đao, bay ngược về sau hơn trượng giống như một con diều đứt dây, rơi bịch xuống trước mặt sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc, một cây thương rời khỏi tay bay đi, hoàn toàn không còn khả năng tái chiến.

Khấu Trọng hoành đao đỉnh lập, vận công chờ đợi bốn cao thủ Đột Quyết đang bổ tới. Dù trong tình thế khẩn bách, gã vẫn hết sức chú ý quan sát động tĩnh xung quanh.

Chỉ thấy trên mặt Đột Lợi nở một nụ cười lạnh lẽo, cơ hồ như không hề coi chuyện hai tên thủ hạ bị thương vào đâu, thái độ tự tin nhàn nhã lạ thường.

Bên thuyền Độc Cô phiệt, lão bà tử tính tình nóng như lửa Vu Sở Hồng vẫn ngồi yên trên thái sư ỷ, còn Độc Cô Phượng thì đang thì thầm nhỏ to gì với bà ta, thần thái cũng tự nhiên như không, chẳng hề để ý đến việc gã và Bạt Phong Hàn đang chiếm thế thượng phong.

Sau lưng Tháp Bạt Ngọc có hai tên đại hán chạy ra, dìu Nhan Lý Hồi về phía sau.

Bọn ba người Trường Thúc Mưu tuy vẫn toàn thần chú ý đến trận chiến giữa Khúc Ngạo và Bạt Phong Hàn, nhưng lạ là không ai xuất thủ trợ giúp sư phụ.

Khấu Trọng là người tinh minh cơ trí, lập tức nhận thấy có điểm gì đó không thỏa đáng ở đây, nhưng địch nhân đã tới nơi, gã nào đâu còn thời gian nghĩ ngợi, vội vàng giơ đao ứng chiến.

oOo

Lúc này Từ Tử Lăng ở dưới cầu đã dùng truỷ thủ lạng lẽ cắt một lỗ lớn ở tấm lưới mà không ai hay biết, lại dùng tay giữ chặt, đề phòng lưới bị dòng nước làm lay động, để địch nhân phát giác.

Nhưng sự lo lắng và nôn nóng trong lòng gã, thật không thể hình dung được.

Đồng thời gã lại hối hận vì đã giở thủ đoạn dưới đáy thuyền của Độc Cô phiệt.

Đáy thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể bị “tan rã”, khi nước sông tràn vào khoang thuyền, Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng ở bên trên chắc chắn sẽ đoán được có người đang ẩn nấp dưới đáy sông, như vậy kế hoạch của gã sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.

Một mặt khác là vấn đề phối hợp về thời gian.

Địch nhân bố trí lưới móc câu ở dưới lòng sông, mục đích chủ yếu là muốn sinh cầm hai người Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, vì vậy nhất định sẽ dùng mọi cách tạo áp lực buộc hai người cảm thấy Lạc Hà là con đường đào tẩu duy nhất. Do vậy gã không lo hai người sẽ

không chạy theo đường này, nhưng lại lo rằng bọn họ không thể phá vây đào tẩu trước khi đáy thuyền bị nước tràn vào. Đứng vào lúc này, gã ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay thấy Khúc Ngạo nhảy lên không trung.

Suýt chút nữa thì gã nhảy căng lên, không do dự thêm nữa, lập tức bắt tay hành động.
“Canh, canh!”.

Lúc này cây thương của Nhan Hồi Lý mới rơi xuống đất.

oOo

Trảo và kiếm trong chớp mắt đã liên tiếp chạm nhau bảy lần, song phương đều xuất chiêu như điện, toàn thân công lực ngưng tụ, tuy chỉ có vài chiêu, nhưng còn hung hiểm và vất vả hơn cao thủ bình thường đánh cả trăm chiêu ngàn hiệp, không gian như bị sát khí hùng hực của thiên quân vạn mã bao trùm.

Sự thực thì đến lúc này, nếu chỉ luận công lực chiêu số, Bạt Phong Hàn vẫn còn kém Khúc Ngạo một bậc, thế nhưng y lại biết dùng tài trí và thủ đoạn hơn người của mình để làm tiêu hao khí thế và đả kích lòng tự tin của đối thủ, lại vì Khúc Ngạo đánh giá thấp kẻ địch, nên đã nhất thời không phòng bị để y chiếm mất tiền cơ, nhục khí tăng lên gấp bội. Chỉ nội điểm này đã có thể thấy thiên tư của Bạt Phong Hàn đích thực cao hơn nhân vật đại tôn sư danh chấn tứ hải này rồi.

Nhân ưu thế trước mắt, y phải bước một bước quan trọng nhất, để tìm ra sinh lộ, bằng không sẽ không còn cơ hội nào nữa. Bạt Phong Hàn hú một tiếng chói tai, nhảy xéo lên, kiếm thế bùng ra như cầu vồng, xạ thẳng vào Khúc Ngạo đang lơ lửng trên không.

Khấu Trọng biết ngay Bạt Phong Hàn nhắc nhở gã thời khắc đào tẩu đã tới, vội vàng vận hết toàn lực gầm lên, đánh bay cây trường mâu từ bên trái đâm tới, sau đó uốn người ra phía trước như muốn tấn công, đợi cho ba tên địch còn lại kinh hãi thoái lui, gã liền bất ngờ tung người lộn về sau tới chỗ Bạt Phong Hàn và Khúc Ngạo giao thủ.

Phía Độc Cô phiệt ngoại trừ Vu Sở Hồng vẫn ngồi an tọa ra, tất cả những người còn lại bao gồm cả Độc Cô Phụng người nào người nấy tay cầm binh khí, tiến thủ thì đáp tiến chờ sẵn, tình thế khẩn trương tới cực điểm.

Các tiền thủ ở hai bên đầu cầu cũng bất chấp bại lộ hình tích, hiện thân giương cung đáp tiền.

Bạt Phong Hàn công về phía Khúc Ngạo một kiếm, rồi thi triển bản lĩnh cuối cùng, không những tập trung toàn thân công lực, còn mang theo cả quyết tâm chết cùng đối phương, vì vậy trừ phi Khúc Ngạo muốn lưỡng bại câu thương, bằng không chỉ có cách né tránh mà thôi. Như vậy có thể khiến các tiền thủ Đột Quyết trên lầu cao ném chuột sợ vỡ đồ, không dám phóng tiền.

Nếu chỉ có hơn mười tiền thủ bên phía thuyền của Độc Cô Phụng bắn tên, tự nhiên y và Khấu Trọng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Khúc Ngạo đương nhiên không muốn đổi mạng với y, nên rất hợp tác, khoe miệng còn nở một nụ cười ấm áp, trào hóa thành chưởng, đánh thẳng vào lưới kiếm của Bạt Phong Hàn, mượn lực bay lên không.

Vừa hay lúc này Khấu Trọng cũng phóng tới, hai người cùng lúc trăm người lao xuống sông.

Vu Sở Hồng phát ra một tràng cười khó nghe như tiếng cú kêu đêm, hơn mười tay tiền thủ liền lập tức buông tên.

Tiếng “bật, bật” vang lên liên tiếp.

Phạm vi bao trùm của đợt tên này rất rộng, ngoại trừ gạt đỡ ra, e rằng không còn cách nào khác.

“Ừm...”.

Một tấm lưới móc cầu rộng chừng hai trượng rời khỏi mặt nước, dựng ngược lên như một bức tường, chắn hết toàn bộ mười mấy mũi tên, rồi chụp thẳng về phía đám người Độc Cô phiệt, thanh thế kinh người, thêm sự bất ngờ đột ngột, nên chúng nhân đều kinh ngạc không kịp ứng phó.

Lúc này bọn Đột Lợi đã đến lan can cầu, chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì hơn mười cột nước đã liên tiếp bắn lên, ngay cả Khúc Ngạo cũng không bỏ qua.

Dù Đột Lợi, Khúc Ngạo võ công hơn người, nhưng đối mặt với những cột nước xoáy tròn mang đầy chân khí, lại hết sức chuẩn xác về thời gian và vị trí này cũng không dễ dàng chút nào, thậm chí cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng xuống nước lúc nào cũng không hay biết.

Khi nước sông trở lại bình lặng, phản chiếu ánh trăng huyền ảo trên cao, thì ba người đã biến mất từ bao giờ.

Chiếc thuyền của Độc Cô phiệt lúc này mới bắt đầu chìm dần xuống nước.

oOo

Lúc Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn người ngợm ướt sũng bò lên con thuyền đậu bên hàng dương liễu của Từ Tử Lăng, đều có cảm giác như vừa được sinh ra lần nữa.

Khấu Trọng nhìn con thuyền đang chìm dần của Độc Cô phiệt, vui vẻ nói: "Nếu làm bà lão đó tức quá phát bệnh thì tốt quá!".

Bạt Phong Hàn vừa vận công làm nước trên người bốc hơi, vừa lạnh lùng lên tiếng: "Chúng ta ở đây làm náo loạn cả lên như vậy, thế mà ở Mạn Thanh Viện cách đó chừng mấy con phố lại chẳng thấy một bóng người đến chào hỏi một tiếng, thật đúng là nhân tình ấm lạnh".

Từ Tử Lăng thở dài: "Ai chẳng hy vọng chúng ta và địch nhân cùng lưỡng bại câu thương chứ, không đến nhúng tay đối phó chúng ta đã là khách khí lắm rồi".

Khấu Trọng lo lắng: "Du đi đâu? Tại sao Tiểu Lăng ngươi lại đột nhiên tới Thiên Tân Kiều vậy? Cũng may mà ngươi đến, nếu không ta và lão Bạt chắc thành cá trong lưới cả rồi".

Từ Tử Lăng giải thích sơ qua một lượt, rồi quay sang mỉm cười với Bạt Phong Hàn: "Xem ra công chúa vẫn còn ba phần tình ý với huynh đó!".

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Ta và Lý Thế Dân có lẽ đều đã từng làm nàng động lòng, nhưng trong tim nàng thực sự chỉ có một mình Từ Tử Lăng ngươi mà thôi".

Khấu Trọng sợ Từ Tử Lăng ngượng ngùng, liền nói lảng sang chuyện khác: "Có thật nàng có bản lĩnh đưa Du đi ra ngoài thành mà không ai biết không? Chúng ta có cần đi hộ tống không?".

Bạt Phong Hàn quyết đoán nói: "Đông Minh Phái và Âm Quý Phái chắc có quan hệ rất sâu xa, bằng không sao thế biết chúng ta đã cứu Quân Du đi. Hơn nữa Đông Minh Phu Nhân là cao thủ nhất đẳng, cho dù là Chúc Ngọc Nghiên cũng không dám tùy tiện chọc tới bà ta đâu, huống hồ trước mắt Chúc Ngọc Nghiên có lẽ không ở Lạc Dương, vì vậy chúng ta mới là

người cần phải hộ tống hơn họ nhiều. Nếu bọn ta nhúng tay, ngược lại còn khiến Loan Loan sinh nghi nữa”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều gật đầu tán thành.

Hiện giờ ưu thế lớn nhất của bọn họ chính là Âm Quý Phái không đoán được Phó Quân Du đang ở trên con thuyền lớn của Đông Minh Phái, hơn nữa lại có cả Tổng Sư Đạo tham dự vào chuyện này nữa. Người này tài trí và võ công đều không phải hạng tầm thường, nếu so với Lý Thế Dân chắc cũng kè tám lạng người nửa cân.

Khấu Trọng lúc này mới bắt chiếc Bạt Phong Hàn vận công làm nước bốc hơi, song mục sáng lấp lánh: “Cừu này không báo không phải quân tử, nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ?”.

Gương mặt tuần tú của Bạt Phong Hàn ẩn hiện sát khí, trên môi nở một nụ cười lạnh lẽo, nhưng âm điệu lại ôn hòa lạ thường: “Sắp đến giờ Tý rồi, Trọng thiếu gia không phải đã hẹn Tổng Kim Cương sao?”.

- o O o -